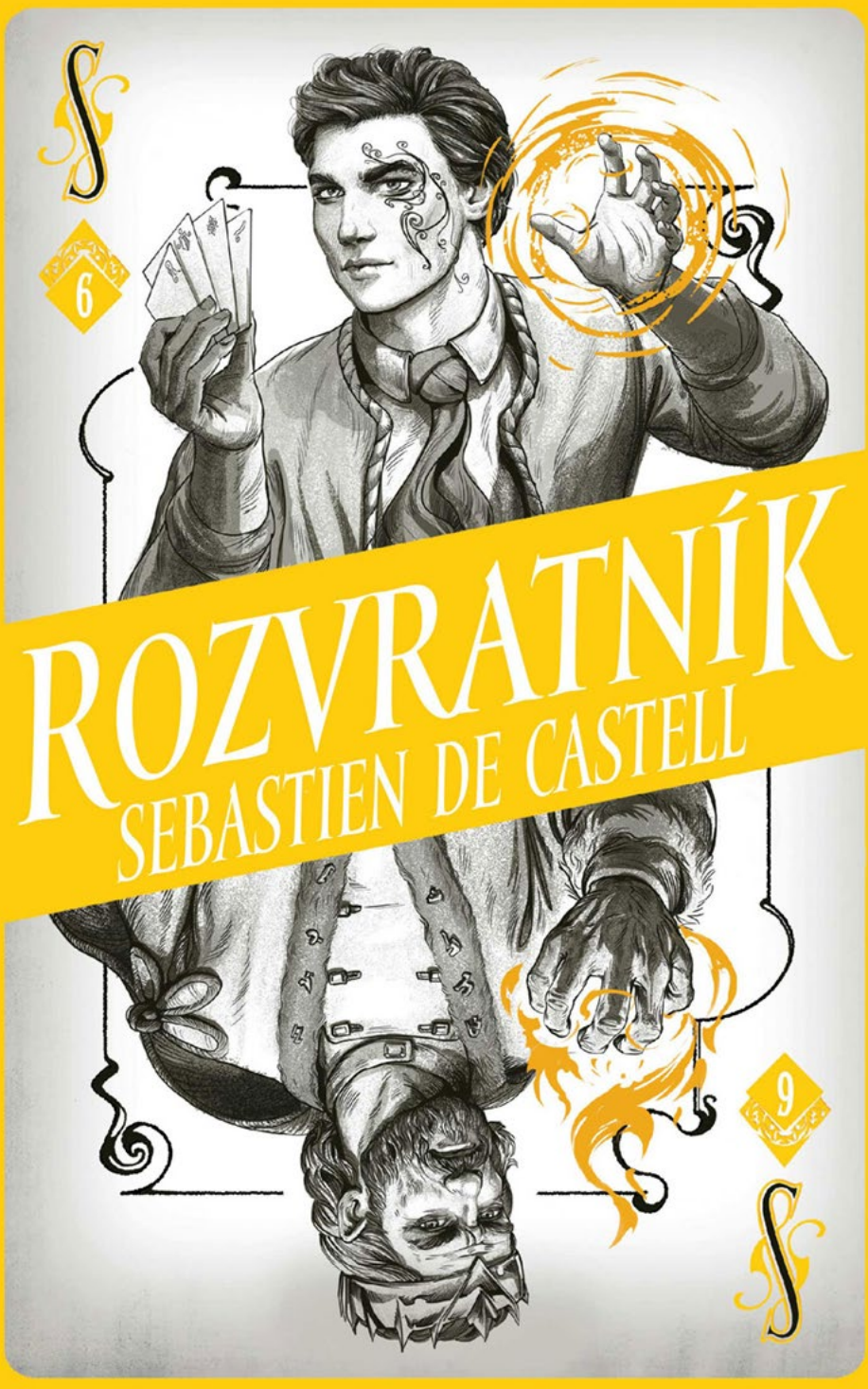

ROZVRATNÍK

SEBASTIEN DE CASTELL

Divotvůrce
Rozvratník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Sebastien de Castell
Divotvůrce 6: Rozvratník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROZVRATNÍK

SÉBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Věnováno skutečné Ferius Parfax.
Tvůj nejhorší teysan pořád každý den
vzpomíná na tvoje lekce.

Prolog

Karetní trik

Stařík mi rozdal eso. Zvedl jsem ho a vzápětí nechal spadnout lícem nahoru vedle dalšího esa a dvou spodků přede mnou. Jeden roh karty přistál na plesnivém, vysušeném drobtu chleba přilepeném ke stolu. Ležela teď nakloněná ke mně, jako by zdůrazňovala to, co bylo zřejmé.

„Dva spodci, každý s esem," řekl jsem. „To je dvojice kopiníků."

Stařík se sklonil nad stolem a jeho dlouhé hnědé mastné vlasy a vousy rámovaly křivý úsměv. Zamával rukama, jako by ho právě smetly okolnostmi, které nemohl předvídat.

„Takže jsem zase prohrál, co?"

Rozhlédl se po místnosti, jako by hrál divadlo pro publikum. Lokál byl prázdný, až na jednoho opilce chrápajícího v koutě a hostinského, který se věnoval nevděčné práci: vytírání podlahy.

Stařík se ke mně otočil zády, jednu ruku nechal klesnout do klína a druhou přivolal hostinského, aby nám natočil nové pivo do džbánků, které nebyly o nic čistší než prkna podlahy.

„Nezdá se, že bys hrál karty kdovíjak dobře," poznamenal jsem.

Můj protivně veselý společník se na mě usmál. Měl dokonalý chrup. Špinavé mastné vlasy, potrhaný plášť, vychrtlý jako hrábě. Jeho sandály mi připomínaly taková ta svlékací představení, při kterých si tanečnice omotaly tělo látkovými pruhy a svíjely se na jevišti; nedalo se říct, že jsou nahé, ale určitě by nastydly, kdyby vyšly ven. Ale ty zuby? Rovné. Vyčištěné. Dokonalé. Jediný pohled na jeho ruce mi odhalil prsty bez mozolů a nehty pečlivě ošetřené.

„Člověk se musí sám sebe ptát, co asi tak může způsobit, že lord mág zabloudí do téhle hospody a začne prohrávat v kartách krvavé peníze," poklepal jsem na komínek mincí na mé straně stolu. Na začátku večera jsem měl jenom jednu.

Stařec pokrčil rameny. „Třeba jsem povznesen nad takové malichernosti, jako jsou peníze."

„Třeba," řekl jsem a zhluboka se napil piva, čehož jsem vzápětí litoval. „Na druhou stranu, možná ti nevadí sledovat, jak celý večer přesunuju mince z tvé strany stolu na svoji, protože nemáš v úmyslu nechat mě s nimi odejít."

Mág posbíral karty a znovu je začal míchat. „Řekli mi, že jsi chytrý."

„Nezapomeň jim za ten kompliment poděkovat."

Rozdal na další Přepadení země. Čtyři karty každému. Počítaly se pouze karty s figurami.

Podíval jsem se na svoje karty a zjistil, že všechny čtyři jsou dvojky. Děda mi právě rozdal osminohého koně. Řekl bych, že tentokrát mě nechtěl nechat vyhrát.

„Tak co tedy bude?“ zeptal jsem se.

„Tohle bude.“ Jeho úsměv byl rázem pryč. Stejně jako veškerá přetvářka.

„Dnes večer zemřeš, Kellene z rodu Ke.“

„Počítám, že sis mě s někým spletl, příteli.“

Odhodil jsem vozovou dvojku do talonu uprostřed stolu. Stařík mi rozdal novou kartu a ukázalo se, že je to další vozová dvojka. Dobrý trik.

„*Počítáš?*“ zachechtal se. „Myslíš si, že ten směšný hraničářský přízvuk zakryje, kdo ve skutečnosti jsi?“

Tohle bylo od něho opravdu ošklivé. Nacvičoval jsem svůj přízvuk celé dopoledne, aby vypadal přirozeně.

„Tentokrát neutečeš, Kellene,“ pokračoval mág. „Jsi, kdo jsi, a já jsem, kdo jsem. Jistě, máš trochu magických schopností. Ovládáš pár triků. Ale nejsi lord mág.“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem.“

Stařec pohrdavě zafrkal. „Ne, jistěže ne. Jak že ti to ti daromanští barbaři říkají? ‚Královnin divotvůrce‘?“

„Myslím, že Její Veličenstvo dává přednost titulu ‚královský učitel karet‘.“

Odhodil jsem do talonu katapultovou dvojku.

„‚Její Veličenstvo‘,“ pohrdavě zakňoural stařec. Odplivl si na stůl, čímž ho o moc víc ani neušpinil, ani nevyčistil. „Ta malá děvka naštvala spoustu lidí, Kellene. Ale je příliš dobře chráněná – je v tom politika, diplomacie, chápeš. Takže jsem byl vyslán, abych jí dal za vyučenou tím, že z tebe udělám odstrašující příklad.“ Znovu si odfrkl, zjevně zaskočen vlastní dokonalostí. „Myslíš, že by pak ze *mě* mohla udělat svého ‚královského učitele dobrých mravů‘?“

„Dost dobře nechápu, jak bych se mohl stát odstrašujícím příkladem, vzhledem k tomu, že, jak už jsem řekl, nejsem ten Kellen, po kterém údajně pátráš."

Rozdal mi další kartu; tentokrát nesla číslo dvě a zobrazovala dvojici lebek. Bylo to obzvlášť působivé, když uvážíte, že daromanský balíček žádnou barvu „lebky" neobsahuje.

„Nechtěl bys mě ten trik naučit?" zeptal jsem se.

„K čemu by to bylo?" Luskl prsty a karta vzplanula. „Byl bych si myslel, že člověk žijící mimo zákon jako ty se radši někde ukryje, ale moje hedvábná kouzla mě neomylně dovedla na toto místo. Upřímně, hochu, zklamals mě natolik, že mám sto chutí zabít tě hned a mít to z krku."

Zvedl jsem ruce a věnoval mu jeden ze svých nejpodmanivějších úsměvů. „Hele, není třeba se ukvapovat. Jen jsem si sem zašel na panáka a zahrát si karty. Co kdybys mi toho tvého Kellena popsal? Třeba jsem ho tady někde viděl."

Mág se zachechtal. „Tvoje výška, tvoje postava." Hodil na stůl katapultového spodka. „Tvůj podlézavý úsměv, tvoje vlasy barvy hnoje." Vyhodil kartu do vzduchu a stal se z ní listový spodek.

„Ten popis se v těchhle končinách hodí na kdekoho," namítl jsem. „Mimoto si myslím, že nemáš právo hanět vlasy jiných lidí, příteli."

„A samozřejmě –" mág opět vyhodil kartu do vzduchu, a když dopadla tentokrát, zůstala stejná, jen spodkovo oko obklopovala složitá černá kresba – „muž, kterého hledám, má kolem levého oka stejný odporný černý stín, jaký nosíš ty, Kellene z rodu Ke."

Zaklonil jsem se na židli a zatleskal mu. „Vážně? Teď tedy trochu jemné magie. Opravdu se nenecháš přemluvit, abys mě naučil ty svoje úžasné karetní triky?“

„Triky už ti došly, Kellene,“ pohrozil mi prstem. „Jistě, unikl jsi několika mladším mistrům a s tou svojí troškou magie sis vybudoval jistou pověst. Bezpochyby jsi tady na pár zaostalých křupanů zapůsobil. Možná jsi dokonce zaujal dvanáctiletou holku, která si říká královna. Ale se skutečným lordem mágem se měřit nemůžeš, Kellene. Proto teď zemřeš.“

Vzdychl jsem na znamení marnosti. „Už hodinu se ti tady snažím vysvětlit, příteli, že sis mě s někým spletl.“

„Chceš mi namluvit, že se v těchhle krajích nachází víc než jeden muž s černými znameními kolem levého oka?“

Pokrčil jsem rameny. „Třeba je to jen líčení, víš? Něco jako nová móda. Nebo snad… přetvářka?“

„*Přetvářka*? Copak by si někdo, kdo má všech pět pohromadě, vědomě zahrával s černým stínem poskvrňujícím jeho duši?“ Spráskl rukama. „Beru zpět, chlapče. Je s tebou taková zábava, že je skoro škoda tě zabít. Naneštěstí jsi zabil příliš mnoho jan’tepských mágů…“

Posbíral karty, udělal z nich nevelkou hromádku a rozprostřel je do vějíře po stole. Jedenáct karet. Samí králové. „Pokud se dá věřit tomu, co se říká.“

„Možná dokonce víc?“ odtušil jsem a přihodil k nim další kartu z balíčku. Bylo by hezké, kdyby se jako zázrakem ukázalo, že je to další král, ale byla to jen šípová šestka.

„Všechno je možné.“

„Ten Kellen je asi hrozně nebezpečný. To se ani trochu nebojíš, že bys mohl přijít k úrazu, když ho budeš honit po celém daromanském území?“

„Ne.“

Opřel jsem se lokty o stůl a upřeně mu pohlédl do očí. „To jsi si *tolik* jistý sám sebou? Vážně jsi *tak* mocný?“

„Jsem. Ale na rozdíl od těch pitomců, se kterými ses setkal předtím, jsem i opatrný. Proto jsem před naším setkáním učinil jistá opatření.“

Poklepal jsem na svůj komínek mincí. „Tím, že jsi prohrál spoustu peněz v kartách?“

Zasmál se. „Víceméně. Karty tě měly jenom udržet na tvé židli, kterou jsem, jak záhy zjistíš, včera očaroval kouzlem starším a zákeřnějším, než si vůbec umíš představit.“

Pohlédl jsem na svoji židli. „Tenhle rozvrzaný starý krám? Nerad ti to říkám, příteli, ale jestli mě to mělo zabít, pak to moc nefunguje.“

„Zabít tě? Neblázni. Chci si to potěšení schovat pro sebe. Ne, ta židle je očarovaná znehybňujícím kouzlem na základě duchovní spřízněnosti, Kellene. Jakmile se na ni posadí mág, kouzlo se postupně zmocňuje magie, jíž je nositelem. Teď už dokonce i ta špetka síly, kterou máš v dechovém pásku na předloktí, postačí, aby tě sevřela silněji než dubové nebo železné okovy.“ Pokynul mi, abych vstal. „Dělej. Zkus se pohnout. Čím víc se budeš snažit, tím silněji tě kouzlo připoutá k židli, až tě nakonec svým tlakem zardousí.“

Chvíli jsem to zvažoval. „To zní opravdu důmyslně. Neumím si představit způsob, jak bych se dostal z tak

ďábelské pasti. Až mě napadá, proč to na toho Kellena nikdo předtím nezkusil."

Stařec se zahihňal. „Ach, ujišťuju tě, že tohle kouzlo ovládá málokdo."

„Pak by mě tedy zajímalo, proč se deseti lidem, co dneska seděli na téhle židli přede mnou, nic nestalo?"

Starce to viditelně podráždilo. „Jak už jsem říkal, kouzlo účinkuje jenom na jan'tepské mágy. Myslel jsem si, že tě to ocenění potěší, Kellene. Aspoň ti teď lidé budou muset přiznat, že nejsi tak docela bez magických schopností."

„Dobrá, dobrá," řekl jsem. „Ďábelské *a* ohleduplné. A přece…" Začal jsem bubnovat prsty na stůl.

„A přece co?"

Zaklonil jsem hlavu a nepřítomně zíral do stropu. „No, připadá mi riskantní vložit tolik úsilí do něčeho tak banálního jako židle a spoléhat se na to, že se oběť posadí zrovna na tu správnou."

„Vůbec to nebylo riskantní. Pozoroval jsem tě tu celý uplynulý týden, jak každý večer sedáváš právě na téhle židli. Takže stačilo, abych byl na *své* židli předtím, než přijdeš, a hostinský se postaral, aby se na ni neposadil nikdo jiný, dokud se neukážeš. Kromě toho jsem si vybral večer, kdy je většina těch barbarů na oslavě narozenin jejich malé královny."

„Jistě, to dává smysl. Ačkoli…"

„Copak?"

„Já jen že tenhle Kellen má být ďábelsky mazaný psanec, ne? Pravý génius ovládající umění unikat nepřátelům."

„Génius? Ne. Spíš je prohnaný. Má v rukávu pár triků, to jistě."

Souhlasně jsem přikývl. „Dobrá. Tak je prohnaný. Rafinovaný. Takže otázka zní: nebylo by možné, že by tak prohnaný a rafinovaný chlápek zjistil, co máš za lubem, přišel sem včera v noci a prohodil židle? Myslím tím, že se zdá, že má až neskutečnou schopnost přežít v každé situaci. Co kdyby se sem včera v noci po zavírací době tajně vplížil, postavil tvoji židli sem a svoji židli přesně tam, kde teď sedíš ty? Neznamenalo by to, technicky vzato, že očarovaný znehybňujícím kouzlem bys byl *ty*?"

Mág přimhouřil oči. Pokusil se zvednout ruku a otevřel ústa, když se ani nepohnula. Škubal rukávem pláště, jako kdyby byl přilepený k opěrce židle. Začal sebou zuřivě vrtět ve snaze uniknout ze židle, ale nebylo mu to nic platné. Jeho pohyby byly čím dál tím prudší, až na mě nakonec jenom civěl přes stůl a pomalu pohyboval rty, bezmocně, jako kdyby mu prsa drtilo stále těžší olověné závaží. Víčka se mu zachvěla a zavřela se.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Pak se stařík rozesmál.

Bez sebemenší námahy vstal ze židle a pohladil si břicho. „No teda. Ten výraz ve tvé tváři! Přísahám, hochu, že *to* nemělo chybu! Bylo to jako pozorovat kata pod šibenicí, když zjistí, že má oprátku na vlastním krku!"

„V tom případě," řekl jsem suše, „to tedy bylo slušné představení."

Stařec se uklonil až po pás. „Děkuji, děkuji." Posadil se a znovu se začal hihňat. „Varoval jsem tě předem, Kellene, že jsem o něco chytřejší než ti mágové, se kterými jsi bojoval předtím."

„O něco," připustil jsem.

„Věděl jsem, že by ses mohl dovědět, co mám v úmyslu, proto jsem učinil předběžná opatření. Zařídil jsem, aby židle byly hned ráno zkontrolovány. Takže když ses sem včera v noci vloudil a vyměnil je…“

„Tvůj komplic je před mým příchodem vrátil zpátky.“ Ohlédl jsem se po hostinském, jehož umouněná tvář zářila úsměvem. „Moc pěkně se chováš ke stálým zákazníkům.“

Mág se opřel rukama o stůl mezi námi. „I když to bylo nanejvýš zábavné, bohužel jsem mezitím zmeškal čas, kdy jsem si měl vyzvednout druhou polovinu své odměny, což znamená, že musíme tu záležitost uzavřít spolu.“

Hostinský se k nám přiloudal a položil na stůl zaprášenou láhev vína a vývrtku.

„Ty něco slavíš,“ otázal jsem se, „nebo mě chceš ještě před tím, než mě zabiješ, pozvat na skleničku?“

„Myslíš tohle?“ zvedl láhev. „Ale ne. Tohle si schovám na potom.“ Postavil láhev zase na stůl, vytáhl z kapsy bílý hadřík a začal jím otírat vývrtku. „Tuhle věc,“ pravil a zvedl ji přede mnou, „ti zavrtám do toho tvého černého oka a potom ti vyrvu život z těla.“

Polkl jsem naprázdno. „Jestli k tomu můžu něco říct, tak na takového vznešeného pána, jako jsi ty, mi to připadá poněkud barbarské.“

„Požadavek mých daromanských zaměstnavatelů,“ pokrčil rameny. „Hanobení mrtvol jejich nepřátel je u nich něco jako tradice. Pro jejich královnu to bude o to důraznější vzkaz.“

Soucitně jsem přikývl. „Práce na volné noze může být tak nechutná.“

„Mně to nevadí." Otočil vyleštěnou vývrtkou ve vzduchu. „Lord mág si jen málokdy ušpiní ruce, ale vrazit ti tohle do oka? Působit ti takové strašlivé utrpení, zatímco tam sedíš, řveš bolestí a nemůžeš se ani pohnout?" Otřásl se. „Řekněme, že je to nápad, který mě zaujal. Nejspíš se zadusíš v boji proti znehybňujícímu kouzlu dřív, než zemřeš na následky svých zranění."

Zakousl jsem se do rtu. „Nepočítáš s tím, že se ti to budu snažit rozmluvit? Že ti možná nabídnu obchod?"

Mág zavrtěl hlavou. Usmál se, naposledy mi ukázal své dokonalé zuby a vstal. V pravé ruce pevně svíral vývrtku.

„A sakra," řekl jsem. „Jestli tohle má být den, kdy se setkám se svými předky, tak bych u toho radši stál."

„Říkal jsem ti, že –"

Nikdy se nedovím, co mi chtěl ten stařík sdělit, protože mu slova odumřela na rtech, když uviděl, jak vstávám ze židle.

„To není…"

Zvedl jsem láhev vína a mrkl na ročník naškrábaný inkoustovou tužkou. Zřejmě se jednalo o nejdražší láhev, jakou podnik nabízel. Musela stát pěkné peníze.

„Tady něco nehraje," nechápal mág. Připomínal mi zmateného dědulu, který právě zjistil, že zabloudil velmi daleko od domova.

„Že by to kouzlo nefungovalo?" hádal jsem.

„Vyloučeno. Moje kouzla nikdy neselhala. *Nikdy.*"

„To je tedy vážně záhada." Zvedl jsem prst. „Třeba je ten Kellen mnohem, mnohem mocnější, než se ti snažili namluvit."

„Ale…," zajíkl se stařec, „každý přece ví, že Kellen z rodu Ke je velice slabý mág. Rozzářil jen dechový pásek. Jeho magie je slabá jako magie dítěte!"

Zamyšleně jsem přikývl. „Ano, i to jsem slyšel. Takže pokud tvoje kouzla nikdy neselžou a ten Kellen není dost silný, aby je přemohl, pak zbývá jediné vysvětlení, že?"

Zvedl jsem ze stolu bílý hadřík a začal si stírat z levého oka černé líčení.

„Předkové! Ty jsi mě podvedl! Ty nejsi –"

Nevinně jsem se usmál. „Buď spravedlivý, příteli. Pokoušel jsem se tě upozornit, že nejsem ten Kellen z rodu Ke, kterého hledáš. Řekl jsem ti to několikrát, jestli si vzpomínáš."

Mágovi se podařilo opět nabýt ztracené rovnováhy a začal ohýbat prst do tělesného tvaru, jak říkají Jan'Tepové. „Ať jsi, kdo jsi, skutečnost, že tě ta židle neznehybnila, znamená, že nemáš žádné magické schopnosti, kterými by ses bránil. Takže mi teď hezky povíš, kde se Kellen skrývá, nebo budeš ještě na kolenou prosit o rychlou smrt!"

„Klidně ti to řeknu zadarmo," odtušil jsem a hodil špinavý hadr přes mágovo rameno. „Je přímo za tebou."

Mág se prudce otočil. Hostinský ležel omráčený na podlaze. Opilec, který chrápal v koutě, teď stál za staříkem a otíral si levé oko mágovým hadrem.

„Podvod!" vykřikl mág. „Hnusný trik!"

Kellen Argos – alespoň takové jméno udal, když si mě najal – se na starce soucitně usmál. Černé obrazce kolem jeho oka, které jsme předtím celé hodiny malovali kolem mého, zlověstně zářily v matném světle lucerny. „Je to,

jak říkáš, lorde mágu: mám strašně málo magických schopností, se kterými můžu pracovat. Jediné, co mi zbývá, jsou triky."

Abych dostál svému závazku až do konce, praštil jsem mága ze všech sil láhví do zátylku. Sklo se roztříštilo na tisíc kousků a víno se rozlilo po starcových mastných vlasech. Svalil se jako pytel.

Kellen Argos u něho poklekl, přesvědčil se, že mu srdce stále bije, a prohledal mu plášť, z nějž vytáhl měšec s penězi. Vylovil z něj několik mincí, které si strčil do kapsy, a podal mi zbytek.

Podíval jsem se do měšce. Bylo v něm celé jmění; dost na to, abych si za ně mohl koupit nižší šlechtický titul a pěkný zámeček poblíž hlavního města. Dost na to, aby to ve mně vyvolalo podezření. „V čem je háček?"

Kellen uchopil omráčeného mága za jednu ruku.

„Pomůžeš mi s ním."

Vzali jsme ho mezi sebe, zvedli a posadili na židli, na které jsem předtím seděl já.

„Připadá mi to trochu kruté," ozval jsem se.

Kellen pohladil staříka po hlavě. „O nic víc, než co měl přichystané pro mě. Kromě toho teď už budou jeho zaměstnavatelé na cestě sem, aby to oslavili. Možná se nad ním slitují a najmou dalšího mága, který ho ze znehybňovacího kouzla vysvobodí."

„Proč ho prostě nezabijeme? To se nebojíš, že těm lidem vyžvaní, jak jsi to dokázal?"

„Na to právě spoléhám." Přešel k lavici, na které předstíral spánek, a vzal si kabát a černý hraničářský klobouk, jehož stuhu nad krempou zdobily stříbrné pečetě.

„Až si příště královnini nepřátelé budou chtít najmout nějakého lorda mága, aby za ně udělal špinavou práci, budou muset za tu čest zaplatit mnohem víc."

Zamířil k létacím dveřím od lokálu.

„Ještě jedna otázka," zadržel jsem ho. „Pracuješ pro královnu, že? Chci říct, jsi příslušník daromanského dvora?"

„To mi pořád připomínají."

„Proč tu tedy není aspoň deset královských šerifů nebo palácových stráží, aby ti kryli záda?"

Nasadil si klobouk. Byl mu trochu velký. I když jsme si skutečně byli podobní – dost na to, abychom oklamali cizince –, byl přece jen o pár let mladší než já a vypadal mnohem… unavenější.

„Taky mi říkají, že moc nevycházím s jinými lidmi."

„A co bude příště?" nedal jsem se odbýt. „Tenhle trik nebudeš moct použít dvakrát."

Rozrazil dveře, kterými z ulice dovnitř pronikly vzdálené dozvuky včerejší oslavy. Otočil se ke mně a v koutcích úst mu zahrál lišácký úsměv. Tvářil se jako pobuda, když vyklouzne zadním oknem z vašeho domu poté, co vám ukradl večeři. „Příště budu nejspíš muset přijít s nějakým novým trikem."

Emni Urbana

Město slávy

Město slávy

Každé město má dvě úrovně. Ta horní je celá rozzářená a vysoko nad domy se vypínají velkolepé věže, které na kilometry daleko přitahují pozornost cestovatelů v příslibu civilizace a společnosti. A ta druhá úroveň? Jako u každého dobrého triku je někdy lepší nedívat se moc zblízka na to, co se skrývá vespod.

1

Zatčení

Nic nepáchne tak jako hlavní město v létě. Ulice už tak plné pánů i kmánů začnou praskat ve švech, když se branami dovnitř valí nekonečné zástupy kupců, diplomatů a nešťastníků ožebračených neúrodou nebo cizími nájezdníky a hledají zisk nebo ochranu. Nad zářivě bílým obloukem u vstupu do města vábí návštěvníky nápis s heslem daromanského hlavního města a příslibem: „Emni Urbana Omna Vitaris".

Císařské město – zdroj blahobytu.

A také splašků.

To je právě problém velkých měst: mohou zajistit výživu, protože je v nich víc jídla, bezpečnost, protože je v nich víc vojáků, a skoro všechno ostatní, protože je v nich víc peněz. Ale míchat můžete jen omezené množství výkalů, než začne páchnout dlažba.

„Smrdí to tu," zaprskal nade mnou Reichis.

Tiché zatřepetání osrstěných kožnatých blan, které mu umožňovaly klouzavý let, následovalo lehké klepnutí do ramene, na něž kočkoveverčák dopadl. Můj přes půl metru vysoký obchodní partner, jinak také zloděj

a zabiják, mi přičichl k tváři. „To je zvláštní, že nepáchneš jako mrtvola."

„Nic mi není," odsekl jsem, protože jsem neměl zájem pokračovat v nekonečném sporu zahájeném ještě před svítáním, kdy jsem úspěšně čelil mágovi, kterého poslali, aby mě zabil. Teď jsem toužil jen po koupeli, troše ticha a snad i pár pokojných hodinách, kdy mi nikdo nebude usilovat o život.

Reichis ke mně přičichl podruhé. „Vlastně páchneš hůř než mrtvola. Není to whisky?" Šmejdil mi čenichem ve vlasech a zdálo se, že je poněkud překvapen.

Rok prožitý v hlavním městě Darome poskytl Reichisovi příležitost rozšířit si seznam škodlivých závislostí, ke kterým nyní patřily máslové sušenky, předražený, jantarově žlutý likér *pazione*, několik ročníků gitabriánských vín – drahých, přirozeně – a samozřejmě lidské maso.

„Nezapomněls mi přinést mágovy oči?" vyzvídal.

„Nebyl mrtvý."

„Na to jsem se neptal."

V této chvíli začíná být kočkoveverčák usazený na rameni hrozivě blízko vašich měkkých, chutných lidských uší nebezpečný. Kočkoveverky totiž, se svými soudkovitými kočičími těly, dlouhými chlupatými ocasy, srstí, která mění barvu podle nálady, a osrstěnými blánami mezi předníma a zadníma nohama, jež jim umožňují snášet se z vrcholků stromů (či „lítat stejně dobře jako kdejaký zatracený sokol", jak by tvrdil Reichis), vám mohou – když na ně šilháte z velké dálky a ještě lépe skrz opileckou mlhu – připadat málem roztomilé. Nejsou. Roztomilá jsou štěňátka. Roztomilí jsou malí králíčci. Jedovatá

berabesqská písečná zmije může *někomu* připadat roztomilá. Ale kočkoveverky? Nejsou roztomilé. Jsou zlé.

„Reichisi…," začal jsem.

Jeho dech je překvapivě teplý, když má tlamu jen pár centimetrů od vašeho ušního lalůčku. „Do toho, jen to řekni."

Předkové, pomyslel jsem si, když jsem periferním viděním zahlédl, jak se Reichisova znamení černého stínu pohybují. Je to víc než rok, co si opatřil kolem levého oka stejné klikaté černé čáry, jako jsem měl já. Na rozdíl ode mě ho však možnost, že se z něj jednoho dne stane běsnící démon terorizující celý kontinent, ani trochu neznepokojovala. Vlastně ho ta vyhlídka těšila.

Záchrana před možným smrtícím kočkoveverčím kousnutím přišla v podobě dusotu půltuctu těžkých bot, který se ozval za mými zády, následovaného zlověstným cvaknutím pojistky odjišťované kuše. „Kellene Argosi, na rozkaz poručice Libri z úřadu královnina šerifa jsi právě zatčen."

Vzdychl jsem. „Už zase?"

Bylo slyšet tiché zaskřípění spouště kuše, jak se otřela o kovový kryt. „Dej ty ruce nahoru, divotvůrce."

Ani jsem si nevšiml, že mi ruce zabloudily k pouzdrům s prášky na opasku. Asi reflex, ačkoli tou dobou už jsem mohl být zvyklý na to, že mě zatýkají každý týden.

Zvedl jsem ruce a pomalu se otočil k šerifům. Měli na sobě tradiční široké klobouky a dlouhé šedé pláště. Také jejich výzbroj byla obvyklá: krátké obušky a kuše – všechny namířené na mě. „Mám ti přečíst zatykač?" zeptal se seržant Faustus Cobb. Jelikož byl malý, hubený

a nejlepší léta měl zjevně za sebou, mohli byste si myslet, že vypadá vedle svých mladších a statnějších podřízených poněkud směšně. Ale moje zkušenost s královninými šerify mě naučila, že věk nemá žádný vliv na to, jak jsou nebezpeční – pouze na to, jak budou nevrlí, když jim budete klást odpor.

Já? Bylo mi osmnáct a na svůj věk jsem byl zchátralejší, než bych měl být. Má košile byla stále nasáklá alkoholem, který jsem v hostinci použil při svém maskování za starého opilce, a náladu jsem měl víc než mizernou. „Z čeho jsem obviněn tentokrát?"

Cobb mi okázale přečetl zatykač. „Spiknutí za účelem napadení osoby zahraničního emisara, jíž byla poskytnuta ochrana náležející diplomatickým představitelům…"

Jo, to byla pravda: ten stařec, který mě přišel zabít, byl jan'tepský lord mág a v Darome měl postavení vyslance.

Cobb pokračoval: „Obzvlášť trýznivé zacházení…"

Zřejmě ne dost trýznivé.

„Loupež…"

Já věděl, že si nemám žádnou z těch mincí nechávat.

„Jednání proti životním zájmům daromanské koruny a lidem jí sloužícím…"

Tohle dávali skoro na každý zatykač. Když jste si odplivli na chodník, technicky vzato jste se dopustili „jednání proti zájmům" koruny.

Cobb se odmlčel. „A pak je tu ještě něco o ‚nezákonném vydávání se za protivného a slabomyslného falešného hráče karet, který nedělá, co se mu řekne', ale nejsem si jistý, jestli je tohle zločin."

A přesto, byl jsem si docela jist, že tohle byl *jediný* zločin, o který Torianě šlo. „Je zvláštní, že měla ten zatykač napsaný ještě předtím, než toho mága našli," poznamenal jsem.

Cobb se ušklíbl. „Řekl bych, že tě má poručice dokonale přečteného, Kellene."

Opravdu jsem začínal mít poručice Toriany Libri plné zuby. I když lidí snažících se mi dělat ze života peklo bylo v Darome bezpočet, jen málokteří projevovali stejné zuřivé odhodlání a chabý smysl pro humor. „Je ti známo, že podle zákonů říše ti mé postavení královnina rádce zapovídá obvinit mě z jakéhokoli zločinu, aniž by nejprve čtyři pětiny členů dvora rozhodly o mém odvolání?"

Jeden z mladších pomocníků se přátelsky zahihňal. Minulý týden jsem ho nechal vyhrát v kartách v marné naději, že bych tím mohl získat pár šerifů na svoji stranu. „Ale nic nebrání tomu, abys byl zatčenej."

„Tak jdeme, divotvůrce," zavelel Cobb a postrčil mě, abych kráčel před ním.

Reichis temně zavrčel. „Necháš si to líbit, Kellene? *Zase?* Pojď ty vypelichance zabít. Dlužíš mi tři oči a tady máš příležitost mi to splatit."

„Tři? Kolik sis myslel, že měl ten mág očí?" podivil jsem se.

Jedna ze šerifek na mě udiveně pohlédla. Musela být nová – ostatní byli na mé rozmluvy s Reichisem zvyklí.

„U lidí se nikdy neví," zabručel kočkoveverčák paličatě. „Vaše tváře jsou tak ošklivé, že pokaždé, když je začnu počítat, ztratím nit, poněvadž se mi udělá na blití. Kromě toho, dvě oči jsi mi dlužil před hodinou. To třetí je úrok."

Skvělé. Reichisovi už nestačilo, že byl zloděj, vyděrač a zabiják. Teď chtěl ke svému zločinnému portfoliu přidat ještě lichvu.

„Pospěšme si," řekl Cobb. „Víš sám, jaká poručice je, když ji necháme čekat."

Několik šerifů se tomu zasmálo – což ovšem neznamenalo, že by se někdo z nich odvážil ji rozčílit. Neochotně jsem se vlekl širokou dlážděnou ulicí vstříc svému třináctému uvěznění od té doby, co jsem se stal královniným učitelem karet.

„Hele, co je to?" zpozorněl Reichis a namířil čenich k něčemu malému a plochému, co se vznášelo ve vánku nízko nad zemí proti nám. Vzápětí mi u nohou přistála hrací karta.

„Pokračuj v chůzi," nařídil mi Cobb.

Zůstal jsem stát na místě a hleděl jsem na dokonale vyvedenou kresbu na kartě zobrazující v horní polovině velkolepé město. Spodní polovina byla jakýmsi zrcadlovým odrazem, pokřiveným, jako by se odrážel v temné, zčeřené hladině černé vody.

„Vypadla ti?" zajímal se, když si konečně všiml karty.

„Seržante Cobbe," začal jsem, „než půjdeme dál, musím vám pár věcí vysvětlit."

„Jo? Jako co třeba?"

„Zaprvé, nemám nic společného s touhle kartou, která se tu tak znenadání objevila."

„No a co? Je to hrací karta. Nejsi přece jediný karbaník ve městě."

Jako kdyby chtěla zpochybnit jeho banální vysvětlení, přilétla druhá karta a dopadla vedle první. A za ní další

a další, každá se pootočila trochu víc než předchozí, až mě postupně obklopily.

„Na co si to hraješ, divotvůrce?“ divil se Cobb a ustoupil. Uslyšel jsem cvaknutí pojistek na několika kuších.

Stál jsem teď uprostřed kruhu karet s dokonale vyvedenými kresbami. Jejich sytě kovové barvy, měděné, stříbrné a zlaté, byly tak živé, že ve srovnání s nimi vypadala ulice šedivě a fádně. Otočil jsem se k půltuctu dobře ozbrojených mužů a žen určených k tomu, aby mě odvedli do vězení. „Šerifové, dovolte mi, abych se vám z celého srdce omluvil.“

„Za co?“ zeptala se jedna šerifka, zvedla kuši a namířila ji na mě.

Karty na mě zazářily ještě jasněji, takže jsem neviděl nic kromě hry blyštících se barev, které ze světa kolem mě vysávaly veškeré světlo.

„Za nepříjemnosti způsobené mým útěkem,“ odvětil jsem.

Pochyboval jsem, že mě někdo z nich slyšel. Město kolem se proměnilo v plochý, bezbarvý prostor; domy, ulice a dokonce i samotní šerifové vypadali jako vyřezaní z tenkých plátků bledé slonoviny. Reichis na mém rameni si lehl a začal chrápat. Směrem ke mně kráčela postava, osamělý zdroj oslepující záře obklopený zlatavými vlnami písečné magie, bleděmodrými výboji dechových zaklínadel a fialovým jasem hedvábného kouzla.

Po takto působivém vstupu na scénu obvykle přijde zklamaný povzdech mé sestry Shally – teď už vlastně *Sha’maat* – následovaný rozsáhlou litanií týkající se mého neuspořádaného zevnějšku a toho, jaké nepříjem-

nosti přivodilo mé nedávné chování naší vznešené a ctihodné rodině. Příležitostně se však objeví můj otec, aby mě informoval o posledním zločinu, jehož jsem se dopustil vůči svému lidu. Ta poslední možnost byla také příčinou toho, že jsem měl ruce zasunuté hluboko do pouzder s prášky na bocích.

Od té doby, co jsem odešel od svého lidu, téměř před třemi lety, jsem věděl, že jednou přijde den, kdy už můj slavný otec nebude moci tolerovat moji ubohou existenci. Byl jsem při mnoha příležitostech tázán jak svými přáteli, tak i nepřáteli, jestli mám v zásobě nějaký trik – nějaké eso v rukávu –, kterým bych mohl mocného Ke'heopse přechytračit dřív, než mě zabije.

Měl jsem. Jen jsem si nebyl jistý, jestli bude fungovat.

„Kellene."

Hlas nepatřil ani sestře, ani otci. Vlastně jsem ho neslyšel tak dlouho, že jsem ho =hlas? hned nepoznal. Záře pásků s magickými silami začala postupně pohasínat a jejich svit zeslábl natolik, že jsem konečně poznával zjevení před sebou. Uvědomil jsem si, že tam stojím a červený a černý prášek, které normálně používám k vrhání ohnivých výbuchů, mi kloužou mezi prsty a já nemám nejmenší ponětí o tom, co bude dál.

„Mami?"

Postava ukázala na karty kolem mě. „Vyber si kartu, Kellene," řekla. „Jakoukoli."

Co mají všichni poslední dobou s těmi karetními triky?

2

Balíček karet

Když jsem byl malý, byl jsem skálopevně přesvědčen, že Bene'maat je ta nejlepší maminka, jakou si může jan'tepský chlapec přát. Představovala ostrov trpělivosti a klidu v jinak rozbouřeném moři otcovy neústupné ctižádostivosti a sestřiných nezvladatelných záchvatů vzteku. Matčino čarodějnické umění bylo v našem klanu široce uznáváno, nicméně její vášeň pro astronomii a léčitelství odhalovala zvídavou povahu, jež nebyla zcela oddána úsilí o neustálé zdokonalování magických schopností jako u Ke'heopse a Shally. A u mě, když na to přijde.

Je-li druhou povinností rodičů milovat všechny své děti stejně, pak v tom byla Bene'maat přímo obdivuhodná. A to ve společnosti, která hodnotila Shallino přirozené nadání pro magii tisíckrát výš než mé vlohy pro obratné triky. A pokud je první povinností matky chránit své děti, pak se i toho Bene'maat zhostila na výbornou – až do dne, kdy mě omámila a pak pomohla otci přivázat ke stolu, aby mohl do kovových pásků, které jsem měl vytetované na předloktích, vyrýt blokační symboly, jež mi navždy znemožnily dosáhnout magických schopností,

jimiž se náš lid vyznačuje, přestože jsem křičel znovu a znovu, aby toho nechala.

A teď tato žena, kterou jsem neviděl skoro tři roky, stála přede mnou a nevzrušeně opakovala: „Vyber si kartu, Kellene. Jakoukoli."

Zvažoval jsem, že pošlu milou matku do háje, ale protože je má rodina známá svou neodbytností, položil jsem klimbajícího Reichise jemně na zem a zahleděl se na třináct karet, které kolem mě tvořily začarovaný kruh. Sáhl jsem po první, na níž byla zobrazena architektura ve stylu daromanského hlavního města, v němž jsme se nacházeli, a která byla pojmenována „Město slávy".

„Tu ne," řekla.

„Proč ne?"

Odpověď jsem uslyšel v duchu zlomek vteřiny před tím, než se její rty pohnuly. „Je to vázací karta. Když si ji vybereš, porušíš kouzlo a ukončíš naše setkání."

Vždycky jsem byl vzpurné dítě. Život psance mě tohoto nedostatku nezbavil ani v nejmenším. Znovu jsem sáhl po Městu slávy.

„Prosím," ozval se hlas v mé mysli těsně předtím, než tak učinilo zjevení.

„Odpusť mi ten trapný způsob, kterým musí náš rozhovor probíhat, ale nepodařilo se mi správně napodobit zázračné kouzlo tvé sestry, jež umožňuje komunikaci na velké vzdálenosti. Musela jsem se spolehnout na mnohem starší zaklínadlo, které vymyslela tvoje babička ještě předtím, než ses narodil."

Potřetí zopakovala stejný pokyn, přesně tak jako dříve: „Vyber si kartu, Kellene. Jakoukoli."

Ona tu ve skutečnosti není, dokonce ani jako duch, uvědomil jsem si. Bene'maat musela použít hedvábnou, písečnou a dechovou magii, aby s jejich pomocí zaznamenala své myšlenky a sdělila mi je v kartách jako sadu jednotlivých vzkazů, svazek dopisů převázaný šňůrkou, kouzlo zašifrované specifickými odpověďmi závislými na mém jednání.

Zbývajících dvanáct karet se dělilo na čtyři barvy, které jsem neznal – což o lecčem svědčí vzhledem k tomu, s kolika balíčky karet jsem už měl tu čest. V argosanském balíčku odpovídá každá barva jedné civilizaci na našem kontinentu. U běžnějších karet vytvořených pro zábavu barvy obvykle představují nějaké symboly významné pro kulturu, která je vytvořila. Obvyklý daromanský balíček například ztělesňuje posedlost místního lidu válečnými symboly: vozy, šípy, katapulty a čepele. Čtveřice barev tohoto nového balíčku se nicméně nepodobala žádnému z těch, které jsem kdy viděl: svitky, pera, loutny a masky.

Vytvořila snad matka tyto barvy sama? A pokud ano, co znamenaly?

Vybral jsem si loutnovou sedmičku. Zdůvodnil jsem si to tím, že loutna ještě nikdy nikoho ze světa nesprovodila.

Postava Bene'maat se usmála a v rukou se jí objevil zmíněný nástroj. Začala hrát melodii, která mě vzala za srdce tak nečekaně, až jsem nahlas vydechl.

„Když jsi byl malý, měl jsi tu píseň rád," řekla tlumeně. „Nutíval jsi mě hrát ji celé hodiny pokaždé, když tě něco vyděsilo, nebo jsi byl smutný."

Odhodil jsem kartu, jako kdyby to byl pavouk, který mi leze po ruce.

Postava matky trochu smutně přikývla, jako kdyby moji reakci předvídala.

„Vyber si kartu, Kellene," zopakovala. „Jakoukoli."

Sebral jsem jednu, která zobrazovala muže pečlivě kladoucího pera na váhy. V jejím záhlaví stálo „Sčítač per".

Matčino zjevení teď sedělo za stolem a psalo dopis. „Můj nejdražší Kellene. Brzy už to budou tři roky, kdy jsem se naposledy dotýkala tvé tváře. Nikdy bych si nepomyslela, že je něco takového možné. Vždy jsem se domnívala, že se vrátíš do–"

„Co to má být?" vybuchl jsem. „Nostalgie? Zapomněla jsi snad, co jsi mi udělala, mami?" Vyhrnul jsem si rukávy, aby byly vidět ohavné blokační symboly znesvěcující pásky vytetované na předloktích. „Zničila jsi mé veškeré naděje, že se ze mě stane mág jako ty, otec a Shalla."

Žádnou odpověď jsem nečekal, ale v koutku mysli jsem ucítil svědění a okamžik nato opět promluvila: „Vím, že se na nás zlobíš, Kellene. A plným právem."

Začínal jsem chápat, jak ta magie funguje. Nehovořil jsem přímo s matkou, ale tyto přenosy byly něco víc než pouhá slova naškrábaná na list papíru. Kouzlo vytvářel komplexní soubor jejích myšlenek zachycený v jednom jediném okamžiku, během nějž se matka soustředila na konkrétní téma, které následně přenesla na kartu.

Matce skanula po tváři přízračná slza. „To, co jsme udělali, mi zlomilo srdce. Věřili jsme, že tě chráníme, že chráníme svět před tím, co by se z tebe mohlo stát. Neměli jsme tušení, jak hrozně se mýlíme."

Měli jste to tušit, pomyslel jsem si s hořkostí. *Matka má své dítě chránit, ne ho ničit.*

Přesto jsem nic z toho neřekl nahlas. Věděl jsem sice, že přede mnou nestojí skutečná Bene'maat, ale přesto jsem nedokázal říct matce tak bolestné věci.

„Díky za tvá vlídná slova," řekl jsem nakonec. „Skončili jsme? Mám teď důležitou schůzku ve vězeňské cele. Takže jestli nemáš nějaký zázračný lék na–"

Bene'maatina ruka se natáhla a ukazovala na další kartu.

Odložil jsem kartu, kterou jsem držel, a sebral místo ní perovou devítku. Výraz matčiny tváře se rázem změnil. Vypadala odhodlaně a všude kolem ní byly plány, diagramy a bezpočet stránek s čarodějnými formulemi. „Od té doby, co jsi odešel, jsem se každý den pokoušela nalézt způsob, jak ty blokační pásky odstranit. Hledala jsem ve všech moudrých knihách v našich svatyních, radila se s mistry magie ze všech krajů. Prostudovala jsem každý útržek z pergamenů, které otec přinesl z Ebenového opatství, v naději, že v jejich učení o éterických úrovních černého stínu najdu prostředky, kterými by se dalo obnovit tvé spojení s vysokou magií. Byly doby, kdy jsem si myslela, že už jsem blízko…"

Zarazila se a v návalu zoufalství zaťala pěsti. Její postava se rozechvěla a zmizela.

To kouzlo vyžaduje dokonalé soustředění na otištění zprávy na kartu, uvažoval jsem. *Pokaždé, když ztratí koncentraci, musí přestat a vyslat nové.*

„Jak ‚blízko'?" zajímal jsem se. „Chceš říct, že lék možná existuje?"

Jedna z karet se rozzářila jasněji než ostatní: pouliční prodavač masek. Zvedl jsem ji.

„Spousta z toho, co mi řekli, se ukázala být lež, Kellene. Falešné sliby. Domnělé tajné postupy, jak vyrýt nová znamení, které ve výsledku nebyly nic víc než dočasné iluze."

„Znamená to, že není žádná naděje?"

Vlastně by mě to nemělo překvapit. Ze všech věcí, o něž jsem přišel, když jsem opustil svůj lid, jsem věděl, že nikdy nezískám zpět své magické schopnosti. Naučil jsem se s tou skutečností žít. S osamoceným dechovým páskem, výbušnými prášky, castradaziho mincemi a dalšími triky, které jsem se naučil během svého putování, jsem si občas dokonce namlouval, že dokážu své nepřátele přemoct i bez kouzel. Přesto jsem se probouzel uprostřed noci, někdy s každým centimetrem kůže zbroceným potem, ohýbal jsem prsty do desítek tělesných tvarů a tisíckrát jsem nacvičoval kouzla, která jsem nikdy nedokázal seslat, v zoufalé touze po chuti magie, již žádné jídlo ani nápoj nemohly nahradit.

Jako každý z mého lidu jsem byl závislý. Má závislost byla zapsána tetovacími kovovými inkousty na mých předloktích. Nikdy nebudu moct tuto touhu ukojit. Pochyboval jsem, že mě někdy přejde.

Matčino zjevení ukazovalo někam za mě. Otočil jsem se a uviděl zloděje masek, jak stoupá nad ostatní karty a kyne mi, abych ho zvedl. Když jsem tak učinil, matčin hlas přešel do šepotu.

„Možná by byl jeden způsob."

Prudce jsem se otočil a uviděl, že stále stojí na svém místě. V jejím pohledu se však zračila nejistota, jako by měla strach, že někdo náhle vtrhne tam, kde pro mě vytvářela tyto zprávy.

„Jak to myslíš?“ chtěl jsem vědět.

Vypadala, jako by se namáhala vypravit ze sebe slova, aniž by ztratila soustředění, které vyžadoval další přenos jejích myšlenek na karty. „Náš lid se… pokud se jedná o magii, mýlil, Kellene. Strašlivě se mýlil a cenu za to odhalujeme teprve teď. Základní síly jsou mnohem složitější, než jsme předpokládali, a mohou se projevit způsoby, které jsme si ani neuměli představit. Mezi kulturami tohoto kontinentu se šířily tradice stejně staré jako naše. Mnohé znalosti byly zapomenuty, nevědí o nich dokonce ani národy, u nichž vznikly, ale já po nich našla stopy ve starých písních a pověstech.“

Nebylo divu, že ji stálo tolik sil kouzlo udržet. Slyšet jan'tepskou mágyni, jak připouští, že náš lid není jediný, který je schopen vysoké magie, byla svatokrádež, jež pobuřovala dokonce i mě.

„Daleko odsud je jedno místo. Věřím, že bych se tam mohla dozvědět, jak napravit zločin, kterého jsme se s otcem na tobě dopustili, jak ti vrátit možnost stát se opravdovým jan'tepským mágem.“ Její tvář nabyla odhodlaného výrazu, který jsem tak dobře znal z dětství. „Přísahám ti, synu, že není cena, již bych nezaplatila, abych ti koupila zpátky budoucnost.“

Polkl jsem. Dýchal jsem přerývaně a srdce mi tlouklo rychleji, než by mělo. Vyhlídka na to, co mi matka slibovala… Jenže už jsem byl na cestách po tomto kontinentu příliš dlouho a viděl jsem a slyšel skoro o všech podvodech, které existovaly. Polovinu z nich jsem provedl sám. Ne že by všechno na tomto světě bylo falešné, ale nic, co má skutečnou cenu, není zadarmo.

Sáhl jsem po kartě zobrazující dvě postavy, které si vyměňovaly zboží a stály při tom pod rozvinutým svitkem. Můj lid nezapisuje na svitky kouzla nebo vzkazy. Zapisuje na ně dohody.

„Vrať se domů," řekla matka a její hlas zněl spíš prosebně než rozkazovačně. „Vrať se k nám. Tvůj otec je teď mág vladař. Magický zatykač na tebe zrušil."

„Škoda, že se o tom nezmínil před lordem mágem, který se mě právě pokusil zabít."

Matčin přízrak neodpověděl. Nemohl, pochopitelně. O tomto posledním útoku na můj život neměla matka tušení. Navíc toho chlapíka najali spíš daromanští spiklenci než můj lid.

„Vrať se ke mně," zopakovala Bene'maat. „I když se mi nepodaří obnovit tvé magické schopnosti, pořád ti mohu poskytnout domov."

Domov. Takové zvláštní slovo. Nebyl jsem si jistý, jestli vůbec ještě chápu jeho význam.

„Sledovala jsem tě v křišťálové kouli, jak jen jsem mohla, i když bylo nesmírně těžké tě vystopovat," pravila Bene'maat. „Ne, nešpehovala jsem tě, přísahám, jen jsem tě musela občas vidět, matčinýma očima, ne abych tě hodnotila jako Shalla a ostatní." V oparu za ní se vytvářely obrazy a zase mizely, vykreslení událostí v mém životě od doby, kdy jsem opustil svou vlast. Výjevy násilí, pronásledování, mě, jak sedím osamocen po boji a vypadám mnohem zničenější, než jsem si pamatoval.

„Statečná tvář, kterou nastavuješ svému okolí, role podvodníka, kterou jsi na sebe vzal, to nejsi ty, Kellene. Nebyl jsi stvořen pro takový život. Nejsi šťastný."

Šťastný? Za poslední tři roky jsem čelil všem možným mágům, žoldákům a příšerám tohoto kontinentu. Všechny jsem přežil. Přitom jsem mimochodem zachránil pár slušných lidí. Nestačilo to? To jsem měl být ke všemu ještě šťastný?

Matčiny prsty se napjaly a mířily teď na mě. Oči měla plné zoufalé naděje. „Vrať se domů, synáčku."

Karta v mé ruce ztěžkla. S mrazením v zádech jsem se sehnul a posbíral všechny karty, než se některá z nich stačila rozzářit, vznést se do vzduchu nebo nějak jinak upoutat mou pozornost. Zamíchal jsem je všechny dohromady a tím jsem úplně zrušil kruh a ukončil kouzlo. Karty vybledly a zase se zploštily a svět kolem mě ožil.

Sbohem, mami.

„Hni sebou, divotvůrce," ozval se Cobb.

Uslyšel jsem za zády kroky šerifů s prsty na spouštích kuší. Zdálo se, že karty, jež před chvilkou létaly všude kolem a které jsem teď držel v ruce, je vůbec nezajímaly, snad si jich dokonce ani nevšimli, Pomyslel jsem si, že pro ně to trvalo sotva vteřinu a celá událost se odehrála výhradně v mé mysli.

„Hej," zakňoural Reichis. „Proč jsi mě sem hodil?"

„Promiň," řekl jsem současně jemu i šerifovi a schoval matčiny podivné zvěstovací karty do kapsy. Sebral jsem kočkoveverčáka a usadil jsem si ho zpátky na rameno. „Pospěšme si. Je načase, aby nás Toriana Libri zase zavřela."

Šerifové se zasmáli a všichni jsme pokračovali v pochodu do paláce.

„Víš, kde jsi s tou poručicí udělal chybu?" zajímal se Reichis.

„Nezačínej zase," varoval jsem ho.

Jeho druh nabízí pro případ řešení konfliktů mezi lidmi pouze trojí řešení: zabít je, obrat je o všecko, nebo – Reichisovi totiž dělá největší radost, když může vymýšlet krkolomná a co nejnechutnější východiska – dostat je do postele.

„Měl ses s ní pářit hned ten první den, cos ji potkal," hučel do mě kočkoveverčák.

„Páření probíhá lépe, když se tě ten druhý neštítí," namítal jsem.

Dva šerifové kráčející za mnou se dali do smíchu. Reichis považoval jejich veselí za povzbuzení – ne že by nějaké potřeboval. „Sakra, ta ženská Toriana po tobě touží, copak to nevidíš?" Poklepal si tlapou po chlupatém čenichu. „Cítil jsem to na ní hned ten den, kdy vás dva královna seznámila. Přísahám u všech šestadvaceti kočkoveverčích bohů, Kellene, že ta šerifka je do tebe celá žhavá."

Bylo skoro jisté, že to není pravda. Navíc je nanejvýš pochybné, jestli skutečně existuje šestadvacet kočkoveverčích bohů. Ale v téhle situaci bylo nejlepší tomu malému netvorovi neodporovat.

„Takže, měl bys udělat tohle…," Reichis se pokusil – s pramalým zdarem – ztlumit svůj prskavý smích. „Za prvé si sundáš kalhoty. Ženám se to líbí. Pak se otočíš a zavrtíš na ni zadkem. Pak už stačí jen padnout na všechny čtyři a začít vydávat tenhle zvuk…"

Nebudu ten zvuk popisovat. Stačí říct, že byl přesně tak nechutný, jak si asi představujete. Reichis ho vydával celý zbytek cesty do paláce.

3

Poručice

Daromanský císařský palác, který se stal na poslední rok mým domovem, byl podstatně luxusnějším místem pro složení hlavy než zchátralé hostince podél cest, zavšivená tábořiště a těsné vězeňské cely, které představovaly obvyklé ubytování pro psance jako já. To však rozhodně neznamenalo, že jsem se v něm cítil lépe.

Exotický přepych s nazdobenými sály, omračujícími portréty a majestátními sochami dělá z paláců úžasné místo pro návštěvu. Ale pokud jste se v jednom z nich narodili? Život v paláci způsobuje, že si připadáte malí. Otrhaní. Jako vetřelci, jejichž přítomnost působí jako skvrna na jinak čisté dokonalosti jeho okolí.

To všechno stačilo k tomu, aby člověk zvážil, jestli tam vůbec patří.

„Kdo pustil toho hnusného, odepsaného pobudu do tohoto skvělého sídla?“ otázala se poručice Toriana Libri.

Nehádej se s ní, připomněl jsem si. *Nech ji, ať tě odtáhne do cely, a do rána královna vydá příkaz k tvému propuštění. A potom…* přičichl jsem si k podpaží, *přijde na řadu dlouhá koupel.*

Toriana se nenuceně – někdo by mohl říct neuctivě – opírala o sochu Hephanta IV., daromanského panovníka proslaveného svou nedůtklivostí, který před více než stoletím založil úřad královského šerifa. Za svého života skoncoval Hephantus s tradicí nápadných královských rouch a nahradil je nevýrazným šedým koženým pláštěm, který se lépe hodil k ukrytí nožů a škrticích šňůr, jež s oblibou používal proti potenciálním atentátníkům. Do dnešních dnů zůstává tento prostý šedý oděv poznávacím znamením skoro všech šerifů v Darome až na Torianu Libri, která si obarvila svůj dlouhý kožený plášť na tmavorudý.

Tvrdí, že lépe zakrývá skvrny od krve.

„Stýskalo se ti, divotvůrce?" mrkla na mě.

Na tomto místě bych se měl zmínit o tom, že pokud se týká nelítostných ochránců zákona, byla Toriana Libri ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal.

Jak krásná?

„To je *krása*…," zamumlal Reichis.

Kočkoveverčák mi trůnil na rameni, jednou tlapou se mi opíral o temeno hlavy a vyvaloval na poručici oči. Vím, co si teď myslíte: proč by kočkoveverčáka – který navíc prohlašuje, že mu lidské obličeje připadají tak ošklivé, že když se pokouší zjistit, kolik mají očí, pozvrací se dřív, než napočítá dvě – měla tolik hypnotizovat právě tahle představitelka vypelichanců?

„Nejhezčí oči, jaké jsem kdy viděl," prskal toužebně.

Představte si tu nejzářivější indigovou modř, jakou jste kdy viděli – zářivější než azuritové rudy v modré poušti na severu Sedmi písků. Hlubší a sytější než vody

u pobřeží Gitabrie, které místní nazývají Safírové moře. Tak úchvatnou, že nejeden amatérský básník z řad dvořanů opěvoval extázi, kterou prožíval, když tonul v těchto očích.

Já? Já se topení obvykle vyhýbám.

Zatím se mi podařilo zjistit jen to, že Toriana byla jen o několik let starší než já. Řada úspěšných honů na některé z nejnebezpečnějších zločinců Daromanského impéria jí zajistila mnohem rychlejší služební postup než jejím kolegům – což tyto kolegy mimochodem nekonečně rozčilovalo.

S jedním z jejích zajatců jsem se setkal. Ten chlap mi přísahal – těsně předtím, než byl odvlečen na šibenici –, že na vlastní oči viděl, jak Toriana docela sama zneškodnila šest dokonale vycvičených zabijáků, když je předtím pronásledovala vysoko do příhraničních hor. Došlo mu, že ho nechala naživu jen proto, aby zůstal aspoň někdo, kdo by o tom mohl vyprávět. „Mířil jsem kuší přímo na ni," opakoval znovu a znovu. „Ale ty oči… U všech bohů moře a nebe – jediný pohled do těch očí a už jsem nedokázal vystřelit."

Bylo až žalostné, že muž, kterého čekala šibenice, byl dosud okouzlen šerifkou, která ho na ni poslala.

Jenomže když vám Toriana Libri věnovala letmý úsměv… Když se vysoko posazené lícní kosti zvedly ještě výš a dlouhé černé vlasy se zaleskly jako onyx na krku tak hladkém, že byste na něj mohli civět celý den, i kdyby se vám hlavou honily myšlenky, s jakou chutí byste ji zaškrtili…

A ach ano… Ty oči.

„Jako safíry," předl Reichis.

Je dobré poznamenat, že kočkoveverky příst neumějí.

Poručice Libri stroze kývla na šest šerifů, kteří mě přivedli, a ti mě přenechali její péči. Bez doprovodu, bez pout. Bylo to proto, že – jak mi Toriana ráda připomínala – tasila rychleji než já a byla by mi proklála hrdlo svým oblíbeným, na prst dlouhým vrhacím nožem dřív, než bych stačil sáhnout do pouzder s prášky.

„Takhle už se nemůžeme setkávat, karbaníku," začala. Zavěsila se do mě a vedla mě hlavním předsálím, jako kdybych nebyl vězeň mířící do sklepení pod palácem, ale její doprovod na královský ples. Opřela si hlavu o mé rameno. „Lidi si začnou myslet, že spolu něco máme."

Její absurdně láskyplné chování vůči mně přilákalo pozornost panstva a dvořanů, kteří se hemžili v paláci a hledali příležitosti, jak zlepšit vlastní postavení a zhoršit vyhlídky svých protivníků. Reichis, přesvědčen o tom, že ho lidé, kteří na něj civí, obdivují, se otřásl, čímž se barva jeho srsti změnila z obvyklé hnědé na zářivě stříbřitou, ještě zvýrazněnou modrými pruhy skoro stejného odstínu jako Torianiny oči.

„No," zasmála se. „Ty jsi ale hezký darebák!"

Na Reichisově kožichu vykvetly růžové skvrny. Opodál stojící dvojice bohatých gitabriánských kupců, kteří vypadali zvlášť okázale ve svých furiantských fialových kloboucích, schválně hlasitě šeptala jan'tepsky, aby si byla jistá, že jejich urážku nepřeslechnu. „Viděl jste to zvíře, které se právě vplížilo do královského paláce?" otázal se první. „Kabát toho špinavce je nejspíš plný blech."

Druhý se spokojeně zachechtal. „Skutečně… Možná by si měl místo něj půjčit kočkoveverčákův!“

Žil jsem v tomto paláci skoro rok a přísahám, že se úplně každá osoba procházející těmito chodbami domnívá, že se musí jako první vytasit s nějakým vtipem. Existují samozřejmě různé varianty. Oblíbená byla například tahle: *„To je ale odporný smrad… A ta kočkoveverka nepáchne o nic líp!“* Jindy je zase pobavil můj přízvuk: *„Co je to za hrozné mňoukání, které to zvíře vydává? Ale ne, to se jen učitel karet Jejího Veličenstva naučil nové slovo!“*

Mně osobně se líbily vášnivé debaty o tom, zda to byl Reichis, nebo já, kdo se pářil s více domácími zvířaty. Reichisovi však vyzývavé pohledy a úšklebky nevadily, hlavně proto, že terčem vtipů jsem byl obvykle já, ale i proto, že mu urážky usnadňovaly výběr cílů pro následující loupež.

„Jo,“ zabručel a seskočil mi z ramene na mramorovou podlahu. „Jdu si pro ten fialový klobouk.“

„Jsi kočkoveverka,“ připomněl jsem mu. „K čemu by ti asi tak byl klobouk?“

Pohlédl na mě a zavrčel. „Naznačuješ tím snad, že by mi klobouk neslušel?“ Nepočkal na odpověď a s nadáváním se odebral provést svůj nejnovější zlodějský kousek. „Víš, kdo vypadá v klobouku jako pitomec? *Ty* v něm vypadáš jako pitomec. Jednou se ti do klobouku vykadím. Ani si toho nevšimneš.“

Toriana se za ním s úsměvem dívala. Měla pro kočkoveverčáka slabost, nejspíš kvůli své přirozené náklonnosti ke zvířatům, jejichž oblíbený způsob řešení konfliktů stál obvykle spoustu krve.

Zatahala mě za ruku a pokračovali jsme dál hlavním sálem. Ostře jsme zahnuli doprava a ocitli jsme se na vrcholu schodiště, které vedlo do podzemních pater paláce, v nichž se nacházely kuchyně a spižírny.

A vězení, samozřejmě.

„Královna se o tom dozví," sdělil jsem jí, když jsme sestupovali.

„Královna mě má ráda," namítla Toriana.

To byla bohužel pravda. Královna Ginevra byla přímo posedlá drsnými a odhodlanými mladými ženami a žádná z nich nebyla drsnější ani odhodlanější než Toriana Libri. Měřit se s ní mohla snad jen sama královna.

Došli jsme k řadě šesti cel vyhrazených pro vězně, které chtěla mít koruna po ruce. Každá cela byla neobvykle dobře vybavená, červenozlaté sametové závěsy za mřížemi vytvářely pocit tepla a jistého soukromí. Nad malým psacím stolem a masivní židlí byla na zdi plaketa s nápisem v archaické daromanštině, který jsem dosud nedokázal přeložit, ale byl jsem si skoro jistý, že na ní stojí: „Jo, jsi v háji."

Kavalec v koutě byl úzký, ale ne nepohodlný. V noci se v těchto celách spalo opravdu dobře, jak jsem zjistil, když jsem v nich strávil poněkud víc času, než bylo pro rádce Jejího Veličenstva obvyklé.

„Mě má královna taky ráda," připomněl jsem Torianě.

Po této výměně obvykle odemkla dveře a strčila mě do jedné z cel. Teď se však ke mně otočila. Světlo lucerny se odráželo v jejím hrozivém pohledu. „Škoda že ty ji zřejmě ne, divotvůrce."

„Co to má znamenat?"

Toriana začala v úzké chodbě chodit kolem mě a pravidelně se zastavovala a píchala do mě ostrým nehtem. „Zdá se mi mi, že kdyby ses o Její Veličenstvo doopravdy staral, přestal bys štvát její šerify, kteří, kdybys náhodou zapomněl, odpovídají za její bezpečnost. To je první pravidlo."

Píchnutí.

Neskoč jí na špek, připomněl jsem si. *Jen ji nech, ať tě chvíli sekýruje, a brzy budeš na noc v pohodlné cele.*

„Druhé pravidlo říká, že se máš starat o své, což znamená, ať o tom přemýšlím, jak chci, hrát karty s Jejím Veličenstvem. Vyprávět jí vtipy. Bavit ji. Příležitostně ukázat v paláci svoje nepoddajné vlasy a hezkou tvář, trousit argosanská hraničářská moudra o ‚Cestě vody', aby váleční štváči mezi šlechtou tohohle bohy zapomenutého impéria pořádně znervózněli a zaměřili své vražedné choutky na tebe místo na královnu."

Rychle se nadechla a zeptala se: „No, karbaníku? Co mi k tomu řekneš?"

„Ty si myslíš, že mám hezkou tvář?"

Píchnutí.

„Zbytek bych mohla ignorovat, pro *její* dobro. Ale třetí pravidlo, divotvůrce? To je něco, na čem jak já, tak lid, kterému sloužím, musíme trvat."

Pokusila se mě píchnout znovu, ale tentokrát mi došla trpělivost a srazil jsem jí ruku stranou. „Pokud máš v plánu mě na noc zavřít, udělej to, ale přestaň už konečně –"

„Třetí pravidlo," pokračovala neúprosně, „zní, že když náhodou zaslechneš, že na moje území vstoupil jan'tepský lovec lidí, vždycky – *vždycky* – přijdeš s touto infor-

mací nejdřív za mnou, abych mohla dělat *svoji* práci." Otočila se ke mně zády, aby oslovila obecenstvo, které tu ovšem nebylo. „Ale co místo toho udělá argosanský falešný hráč? Vyklouzne z paláce a postaví se lordu mágovi – *lordu mágovi* – úplně sám. Dokonce si s sebou nevezme ani toho zatraceného kočkoveverčáka, který mi popravdě začíná připadat jako mozek celé operace."

„Zdá se, že jsi na něco zapomněla, poručice."

Opět se otočila ke mně a nepřestávala mě probodávat tím svým indigovým pohledem. Jeden koutek jejích úst se nepatrně zvedl v náznaku úsměvu. Když promluvila, slova jí splývala ze rtů jako tichá vydechnutí, jako kdyby nahlas předčítala z knihy milostných básní. „Zapomněla jsem, že jsi toho mága přelstil, že?"

„Jo," řekl jsem, ačkoli jsem si v ten okamžik nemohl vzpomenout, s čím jsem to vlastně souhlasil.

Možná to bude znít divně, ale byl jsem si skoro jistý, že Její Veličenstvo královna Ginevra I. z Darome jmenovala Torianu Libri spojkou mezi mnou a úřadem šerifa – či „pečovatelkou", jak to nazývala Toriana – s jakýmsi zvráceným přáním, abychom si spolu něco začali. Byli jsme oba mladí, bez závazků. Toriana měla nekonečné davy ctitelů žadonících o její pozornost. Já měl… No, myslím, že nakonec jsme toho tolik společného neměli. Bez ohledu na to se královna zdála být odhodlaná dát nás dohromady.

A diví se, proč se ji tolik jejích poddaných neustále pokouší zabít.

Toriana mi poklepala prstem na hruď. Čirou náhodou se dostal do díry v košili. Ucítil jsem její teplou kůži na

své. „Oklamal jsi ho jedním z těch svých originálních triků?“ zajímala se a ponechala prst v díře.

„Vlastně to bylo originální, když už se o tom zmiňuješ. Víš, najal jsem herce, aby –“

„Mě.“ Píchnutí. „To.“ Píchnutí. „Nezajímá.“ Píchnutí.

„Au! Teď jsi mě škrábla!“

Zvedla prst a ukázala mi kapičku krve na nehtu. „Chudáčku malý. Řekni mi jedno, karbaníku. Co bude s mojí královnou, až ti jednou ty triky dojdou?“

Tuto otázku jsem dostal už podruhé. Normálně by vyvolala nějakou reakci z mé strany, ale začínal jsem mít dost jejího píchání prstem a proudu výčitek, který jsem slyšel už desetkrát. Navzdory mému dřívějšímu odhodlání nezhoršovat své postavení jsem udělal něco, co by žádný člověk, který má všech pět pohromadě, nikdy neudělal: popadl jsem poručici Torianu Libri, zřejmě nejobávanějšího šerifa z celého úřadu, za klopy jejího dlouhého koženého pláště a prudce jsem ji od sebe odstrčil.

Pokud jde o reflexy a techniky boje, nesetkal jsem se dosud s nikým nebezpečnějším, než byla moje mentorka Ferius Parfax. Jenže Toriana za ní skoro v ničem nezaostávala. Zkroutila mi ruku za zády a vrazila mi tvář mezi mříže jedné z cel, ještě než jsem stačil vykviknout jako ztracený malý chlapeček. To ostatně následovalo krátce poté.

„Vážně jsi na mě chtěl vztáhnout ruku, karbaníku?“

Její rty se málem dotýkaly mého ušního lalůčku a teplý dech mi čechral chloupky na krku. Na světě neexistuje trapnější pocit, než když vás něco současně děsí i vzrušuje. Ovšem zatímco s *arta forteize* jsem na tom všelijak,

disponuju skvělou *arta valar* neboli, jak to nazývá Ferius, „vytahováním“.

„Ta rána bude chtít vyčistit,“ řekl jsem hlasem klidným jako tichá voda, přestože mě zápěstí, za které mě držela a kde mi tlačila kosti k sobě, pekelně bolelo. „Nejspíš by se ti nelíbilo, kdyby se ti do toho píchajícího prstu dostala infekce.“

„O čem to –“ Najednou mě pustila a vyjekla překvapením.

Odstrčil jsem se volnou rukou od mříží a otočil se. Zaraženě hleděla na krev na svém ukazováčku. Vyhodil jsem její vrhací nůž do vzduchu a obratně ho zachytil mezi palec a ukazováček. Jemná špička se rudě zaleskla. „Pěkně vyvážený,“ řekl jsem, znovu jsem vyhodil nůž vzhůru a podal jí ho tupým koncem napřed. „Měla by sis na něj dávat pozor.“

Nevzala si ho hned. Vypadalo to, jako by přemýšlela o tom, co se právě odehrálo. „Vytáhl jsi mi nůž z pláště, když jsi do mě strčil. Ukryl jsi ho v dlani, takže jakmile jsem tě chytila za zápěstí, stačilo trochu škubnout prsty, abys mě pořezal.“

Přikývl jsem.

„Šikovné na někoho, kdo pokaždé zakopne o vlastní nohy, když ho někdo požádá o tanec.“

Jen jednou. Jen *jednou*.

„Tak teď to víš,“ řekl jsem.

Naklonila hlavu na stranu. „Teď vím co?“

Pečlivě jsem volil následující slova. Přes všechnu nedůvěru, která mezi námi panovala, jsem nikdy nepochyboval o Torianině oddanosti královně. Chviličku před-

tím, s jiným rozhněvaným šerifem, jsem si vůbec neuvědomil, jak nebezpečná může tato oddanost být. Mé opominutí nám všem málem zničilo životy. „Ptala ses, co se stane s královnou, až mi dojdou triky."

Zvedla krvácející prst. „A tohle říznutí má být tvá odpověď?"

„Má odpověď je, že vždycky mám v zásobě jeden trik navíc." Odvážil jsem se přistoupit k ní ještě blíž. „Máš mé slovo, poručice Libri, že až použiju ten poslední trik, až nakonec vyčerpám všechny možnosti, jak přelstít své i královniny nepřátele, co udělám? Přijdu za tebou. Řeknu ti, že nastal čas, a pak nadobro odejdu z jejích služeb. Projdu branami města a půjdu dál, dokud nebudu daleko za hranicemi tvé země."

Podal jsem jí ruku, abychom si jimi potřásli na znamení uzavření dohody.

Ty její neskutečně modré oči spočinuly nejprve na mé napřažené dlani a potom na mně. V jejím pohledu výjimečně nebyl žádný výsměch ani výčitka, jenom smutek, který mě zaskočil. „Kéž by to tak šlo, Kellene."

Toriana mě jen málokdy oslovuje křestním jménem. Jsem pro ni „karbaník", „podvodník", příležitostně „kočkoveverčí kluk". Argosanská ctnost výmluvnosti – které říkáme *arta loquit* – nás učí, že každé vyslovení něčího jména má svůj význam, každá jednotlivá modulace je naplněna signály, které čekají, až budou vyloženy. To, že v danou chvíli použila mé jméno, mi prozradilo, že se tu právě děje něco opravdu, ale opravdu zlého.

Pohlédl jsem dolů na svou hruď skrz maličkou dírku v košili, kde mě škrábla nehtem. Krev z nepatrné, takřka

neznatelné ranky se už začala srážet a ostrý, pálivý pocit vystřídala řezavá necitelnost. Roztrhl jsem si košili – nemotorně, protože jsem začínal ztrácet cit i v prstech. Pod kůží kolem červeného bodu zaschlé krve se pomalu šířila skvrna druhé nejmodřejší barvy, jakou jsem kdy viděl.

Zrak se mi zamlžil. Mé oči hledaly Torianu, ta však můj pohled neopětovala.

„Ty…“

Nedokázal jsem vyslovit otázku, proč si dala tolik práce s tím, aby mě otrávila těsně předtím, než mě na noc zavře do cely, když dobře věděla, že jsem tohle symbolické uvěznění podstoupil už nejmíň desetkrát.

Nezavře mě do cely, uvědomil jsem si příliš pozdě. *To všechno byla jen lest.*

Najednou se mi zatočila hlava a nohy pode mnou podklesly. Byl bych upadl na tvrdou kamennou podlahu, kdyby mě Toriana nezachytila a nepodepřela. Chodbou se k nám blížila známá ozvěna podpatků šerifských holínek. Hlava mi bezmocně spočívala na Torianině rameni. „To je ten problém s triky, Kellene,“ zamumlala. „Nejsi sám, kdo je používá.“

4

Arta forteize

Čtyři chlapi mě nesli na ramenou a připomínali mi čtyři dvojky, které mi v hostinci rozdal onen stařec. Daromanští karbaníci nazývají tuto sestavu osminohý kůň: zvíře, na jehož hřbetě cestují hazardní hráči do podsvětí v okamžiku své smrti.

Cesta se klikatila neznámými chodbami stále hlouběji pod palácem. Míjeli jsme jedny zamčené dveře za druhými a nakonec jsme sestoupili po schodišti, o jehož existenci jsem neměl tušení, což bylo znepokojující, vzhledem k tomu, jak pečlivě jsme s Reichisem toto místo prozkoumali.

„Kam…?“

Nemělo smysl se o to třeba jen pokoušet. Jazyk jsem měl jako nasáklou houbu, kterou nejde vyplivnout.

Stěží jsem cítil dotek ruky na tváři. „Nemluv,“ řekla Toriana a její hlas zněl jako vzdálená ozvěna. „Nedělej nic, ano? Jen mi… důvěřuj.“

Z hrdla mi vyrazil hlenovitý kašel, což byl nejspíš můj pokus se zasmát. Myslím, že kdybych byl prolhaný a manipulativní travič, také bych řekl své oběti: „Neboj se, to

jen tak *vypadá*, že tě pohřbívám zaživa. Ve skutečnosti tě potají zachraňuju, takže mi prostě důvěřuj, ano?“

Nikdy neuškodí dodat hloupému ubožákovi trochu toho optimismu, který si přenese do posmrtného života.

Nehledě na mrákoty, které obestíraly mé smysly, jsem nemohl neobdivovat Torianin manévr. Kdyby mi poslala nějaké zdánlivě nevinné pozvání nebo předstírala, že mě chce svést, měl bych se na pozoru. Místo toho mě zatkla jako už mnohokrát. Odvedla mě dolů k palácovým celám jako už mnohokrát. Počastovala mě obvyklými urážkami a skrytými výhružkami. Opakování. Rituál.

Proto jsem nechal Reichise upláchnout. Během několika hodin by se jako pokaždé vplížil dolů k celám, otevřel zámek a pustil mě ven. Kdybych měl nějaké jiné podezření, vydal bych mu pokyn, aby nás potají sledoval. Ve chvíli, kdy by na mě začal jed působit, by vyrval Torianě z obličeje její „pěkné oči“ a kdovíco ještě.

Jenomže šerifka mě převezla jako opravdový profík a já teď byl pořádné kaši.

Znáte ty staré romantické dobrodružné příběhy o chytrém hrdinovi či hrdince, kteří náhodou tráví roky vytvářením imunity vůči určitému jedu, jímž je jejich nepřátelé chtějí otrávit?

Nefunguje to.

Nevěříte mi? Vyzkoušejte si to. Otravte se řekněme několika lístky oslabujícího býlí nebo špetkou zimního květu. A pak… Nu, pak budete mrtví. Malé dávky jedu užívané po delší dobu se v těle kumulují, až je jich dost na to, aby vás zabily.

Ale řekněme, že se vám podaří přežít. Výborně. Až se uzdravíte – za předpokladu, že je uzdravení vůbec možné a že se neodsoudíte k tomu, že strávíte zbytek života v nekončící agonii uvězněni v blouznivých, polovědomých mrákotách celí poslintaní a přitom budete zoufale hledat způsob, jak sdělit vašim milovaným, že byste opravdu raději byli mrtví, děkuju pěkně –, jděte a zkuste ten jed podruhé.

Jejda. Stejný výsledek.

Pravda, existují jisté druhy alkoholu a kouře, jejichž účinky nejsou po čase tolik výrazné, ty se ale užívají pro zábavu, asi jako když se opijete. Nevýhoda? Postupná devastace jater a plic. Jenom vám bude čím dál tím hůř, až se nakonec prokašlete do hrobu.

Proto „…a potom otrávili mladého nadějného hrdinu" není nikdy úvodní částí odvážného útěku.

Až na to, že…

Až na to, že na našich společných cestách jsem byl několikrát svědkem toho, jak Ferius Parfax překonala účinky paralyzujících látek rychleji než jiná živá bytost.

„To není fér," řekl jsem jí jednou, když jsem se potácel na vratkých nohou mezi záchvaty zvracení.

„Vážně?" opáčila. Ruce se jí trochu třásly, když vytahovala ze své černé kožené vesty cigárko. Zapálila si ho jednou ze zápalek, které ukrývala v rukávech cestovní blůzy – spolu se sponkami do vlasů.

Stoupající modrý kouř způsobil, že se mi opět zvedl žaludek. „Ó, předkové, prosím tě, ne…"

Ferius se mnou neměla ani trochu soucitu. „Vy jan'tepští barbaři se nikdy nenaučíte dobrému vkusu," pravila.

Při druhém zabafání vypustila pozoruhodnou dvojici spojených kroužků. „Kromě toho, po tolika měsících, co jsme spolu na cestě a přepadli nás tolikrát, že už to ani nedokážeme spočítat, mi tady pořád fňukáš, jak se nás nějaký chlápek pokouší otrávit, aby si mohl vyzvednout odměnu vypsanou na tvoji hlavu, a že to není ‚fér'?"

Po několik následujících vteřin jsem se snažil vzpamatovat natolik, abych mohl doprovodit svoji odpověď náležitě hrozivým pohledem. „Takhle jsem to nemyslel a ty to víš."

„Co ti vadí, chlapče?"

„Ty!" vyhrkl jsem hněvivě. Bohužel po vyhrknutí okamžitě následovalo vydávení posledních zbytků našeho předraženého – a jak se ukázalo, také otráveného – guláše. „Nejsi větší než já. Jedla jsi stejné jídlo jako já. Jak je tedy možné, že se pokaždé zotavíš mnohem rychleji než já?"

„Ach tak," vyfoukla další chomáč kouře. „*Tohle.*"

„Jo. *Tohle.*"

Ferius zamyšleně hleděla na cigárko mezi svým palcem a ukazováčkem. V jednu chvíli mě napadlo, že odpověď může být právě v tom – že kouření těchto odporných tyčinek může být dobré i k něčemu jinému než k zasmrdění vzduchu. Když pak nakonec promluvila, slova jí splynula ze rtů tak tiše, až jsem si myslel, že třeba nechtěla, abych je slyšel. „*Arta forteize.*"

„Argosanská ctnost přizpůsobivosti?"

Ta slova jsem znal jen proto, že mě před několika měsíci Rosie – rovněž známá jako Cesta trnů a růží – seznámila se sedmi argosanskými ctnostmi. Dlužno poznamenat, že do té doby jsem o jejich existenci neměl ponětí,